

CHRISTIANISMUL
SI
CATHOLICISMUL

DE
I. HELIADE R.

BUCURESCI
TYPOGRAPHIA. LABORATORILOR ROMANI
3, STRADA MODEL, 3.

1870

25

CHRISTIANISME

CATHOLICISME

J. HELLADE R.

BRUNNEN

TYPOGRAPHIE, LITHOGRAPHIE, DRUCK

AN DER UNIVERSITÄT ZÜRICH

1876

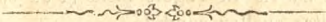
CHRISTIANISMUL SI CATHOLICISMUL

DE

I. HELIADE R.

~~1873~~

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA LABORATORILOR ROMANI

STRADA MODEL

1870

25

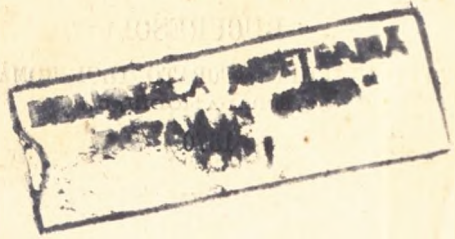
282

E38

898607

Autoritatea Cuvântului contra Absolutismului.
 Libertatea contra Despotismului.
 Religioasă contra sistemelor sofisticate.
 Credință convingătoare contra erorilor.
 Lovitum'au în quelle mai scumpe și profunde alle
 inimei melle, și a scăpărat schinteia Adevărului.
 Dis'au quô am ris în rușele melle și au spumat de
 turbare înaintea quellor candido.

DP/E38

CHRISTIANISMUL SI CATHOLICISMUL.

În continuațiunea operatului intitulat Equilibru între anthitesi se tractă despre religiuni în genere și în speție despre fiă-quare, țiindu-se callea progresului que a făcut rația umană în instinctul sau facultatea Omului de a adorà o ființă supremă creatore a tôte și de a stabili nise credințe conforme cu necesitățile și aspirațiunile salle.

În aquest operat avënd de normă tendința spre echilibrarea între materialism și spiritualism, incepem dela Feticism și ajungënd la Theolatrie, trecem prin Idolatrie, și Anthropolatrie pinö quând omenirea ajunge la

inaltul grad de perfecțiune morală, la ptocholatric.

Trecând prin a queste phasi, vedem figurând mai multe religiuni din quare quelle principali sunt Feticismul, Brahmismul, Budismul, Pharaonismul, Sabeismul, Mosaismul sau Iehovismul, Christianismul, și mahometanismul, că rezultat din Abrahamism sau Mosaism și Christianism.

Nu se cuvine a uită pe lîngă a questea quate s'au ȃis în tractatul nostru despre Lege și Relege, quă adică Relegea sau Religia nu pôte fi dequăt confirmarea și garantia Legii.

Venind la Christianism și convingându-ne quă este quea mai perfectă și mai sublimă din religiuni că quea mai complectă ptocholatric quare tinde spre liberarea și mântuirea părții quellei mai degradate a omenirii, a scăpătului, a proletarului, a selavului cu cor-

pul și cu mintea, a ignorantului cu un cuvânt.

Christu quare că Dumneșeu Cuvânt este de o ființă cu Tatăl, că om este reprezentatul umanității întregi.

În doctrina sa divină ne învederă quă este cu neputință și însuși un neadevăr quând crede quineva și dice quă amă și adoră pe Dumneșeu, pe quare nu'l a vedut, și quare prin urmare pôte să'i fie indiferent, daqua nu amă și nu adoră pe apprópele său, pe pauper quare tot d'auna ii este înaintea ochilor.

Christianismul dar ne prescrie un cult quare tinde spre cultura și perfecționarea Omului cădut, scăpatat, asservit, innorant, spre cultura cu un cuvânt a poporului întreg, spre luminarea și perfecționarea lui, spre înfrățirea generală și egalitatea întreită și integrală, adică materială, intelectuală și morală, începând dela starea quea mai de jos, dela quel

născut în Presepiu sau staul, și quare n'are nici urde să'și plece capul asupra pământului.

Unge dar prin baptesmă pe tot individul și îl constituie preot și împărat, proclamându'l de persoană sacră și neviolabile de filiu al lui Dumnezeu și moștean al pământului.

Eattö dar legea cuvenită naturei Omului după proprietățile și facultățile sale și la quare omenirea a aspirat și aspiră, și va ajunge pînă în fine.

Tot que există și are omul înaintea ochilor este de dominiul științei.

Tot ansă que este de dominiul aspirațiunilor queller mai ferbinți și legitime și la quare lumea tinde și se agită spre a ajunge prin ori que încercare, aqueea devine Credință.

Tot legiutorul quare cunósce lögile eterne alle lui Dumnezeu după quare voiesce a organiza un popol sau omenirea întregă, nu le

póte confirmà și garanti de quât prin credința neștrămutată și intimă a popolului către quare se adresă.

Ori que lege nouă dar, qua să se póta stabili, perpetuă și qua să póta produce rezultatele salutare cată se deviiă o credință fierbinte, o convicțiune de o putere cu a adevărului. Eatto dar religia sau relegea.

În Mosaismu aqueeași carte sau aquellași codice coppindelegile que organisă quelle materiali și quelle spirituali alle societății.

După legi și credințele, după credințe și legile; unele prin altele să susțin și să întregesc.

Cu Christianismul appărù o lege nuoe quare nu fù dequât complectarea sau perfecționarea legii quellei vechie și quare se numi tot testament de moștenire.

Aqueeași carte, aquellași codice, aquellași

testament organisò primele societăți chrestine sau primele Ecclesie și în quelle politice și în quelle religiöse.

Aquesta nu putea să aibă nimic d'ammesteu cu dișele legi păgâne, cu dreptul roman sau păgân que dominà în Europa întrégă, que deificà pe imperatori și potentăți, que recunosceà și prescrià servitutea, que legitimà caste și privilege, que cunosceà că o necesitate traficul cu corpurile și sufletile ómenilor.

Legea noe și umană câtă să abhorre și să anathematise pe quea vechie și barbară, legea quea vechie câtă să persecute pină la exterminațiune pe quea noe.

După o luptă de trei sute anni, neputând legea quea vechie a ajunge la scopul seu și nemai putând nici a se sustine înaintea convicțiunii popolilor și speranțelor lor la promisiunile Nuvellei Bune sau Evangeliului, a

cătat a se mascà cu aparințele legii quelle
nuoë spre a abatte Christianismul din callea
sa progresivă.

Adoptând prin urmare vechii potentăți
Christianismul, devenind imperatorii chreștini
își conservarø titlurile și prerogativele păgâ-
nismului ênsuși în sînul Ecclesiei chreștine.

Cesarul remasse cu atributul de Pontefix
magnus quare se tradusse în numele de ar-
chiereu, episcop, patriarchul, sau patriarchul
patriarchilor. Cesarul își arrogò mai mult și de-
quât numele, își arrogò dreptul de a confirmà pe
patriarchi. De aquì înainte, în societatea chre-
ștină legea remasse tot quea păgână, tot drep-
tul păgân, quare pinò astăzi se înțollă cu pom-
posul nume de dreptul roman.

De aquì înainte Cristianismul remasse nu-
mai o credință, nisece aspirațiuni dupø mórte
în lumea queeallaltă.

Capii Ecclesiei sub ferrura Cesarului ajungând pînă a'i sărută pînă și pulberea picioarelor, Ecclesia devenind oficială, începù a îndemna pe creștini a suferi cu pațiență neaverea, angariile, servitutea, a respecta toate privilegiile quellor potenți și a se mulțumi cu speranțele fericirii după mörte, cu condițiune însă qua veduvele și orfanii lor să nu uite qua să și dea și bucătura din gură arhierilor spre a'i scăpa din chinurile iadului.

D'aquí înainte credința sau relegea nepuțînd a mai fi garanția legii păgâne, imperiul roman ne mai avînd nici o base stabilă, nici brațe, nici sufflete spre a'l apăra a cătat să devie prada Barbarilor și la resărit și la appus.

Chrestinii persecutați de Ecclesia oficială la răsărit, anathematisați sub nume de heretici, au cătat a alerga la barbari și în mișlocul Arabiei a îndoctrina pe Mahomet și a'l

face a'și arrogà titlul de Spiritul consolator spre a dà aquì pe pământ popolilor împilați aqueea que Christu le promisesse.

Mahometanismul nu fù la Orient dequât o protestațiõ cu mâna armată, quare ajunge pînõ în fine și a luà locul Imperiului Bysantin.

Rëul nu provenì dequât dela reactia primitivã quând Ecclesia devenind officialã făcù un pact cu dreptul pãgân și destrugënd speranțele tutulor aspiratorilor la o lume nuõ sau regeneratã exasperò mințile și addusse popolii pînõ la rebellione.

Unde ânsë ajung ideile quelle nalte quând ajung a se executà de ómeni neluminați și în plinã disperațiune, idei quari au fost trecut și s'au fost systematisat în atâția secolii de atâtea geniuri, de propheti ai Palestinei, de sapienti ai Greciei, de apostoli și de primii pãrinți ai Ecclesiei!

Aqueste idei executate de Arabii fanatici n'au putut dequât a se parodiã și exagerã prin errorii mai mult dequât prinçipele nôstre dela 1848 puse în lucrare de ómeni fãrõ instrucțiune, fãrõ trecut, fãrõ prinçipe și din quari, parte furõ amëgitori, și parte amëgiți.

Mahometanismul nu fù în Orient dequât cà 1859 lanoi și cà deplorabila parodie dela 2 Mai.

La occident se întêplò cu totul alt fel: în locu de a alergã chreștinii spre a cãutã scãpare la barbari, din contra capii Ecclesiei prin mare tãrie de dol, facurõ un pact cu aquesta spre a'i speculã și pe dênșii și popolii.

Unul din cinci patriarhi ai Ecclesiei œcumenice în contra doctrinilor chreștine se proclamò de cap al Ecclesiei, quând aqwest cap nu póte fi altul de quãt Christu, și se desbinò de queillalți patriarhi quari remasserõ egali între dênșii dupõ spiritul Evangelielor.

Papa vrënd a luà locul lui Christu, cã cap al Ecclesiei, și prin fapt' devenind, adversariul lui, nu mai putù de aquì înaintè a fi de quãt în adevër un Antichrist.

Cã astfel, doctrina lui nu mai putù sã aibã numele de christianismu, ci consequent cu pretențiunile lui de predominare a cãtat a se numi Chatolicismu.

Christianismul dar este o religiõ a lui Christu.

Catholicismul nu este dequãt o systemã parodietõre a Christianismului spre a perpetuã dreptul pharaonicu.

Quãnd este abus și împilare, protestațiunea vine cã o consequință naturalã.

Protestația iar, nu se pôte numi religiõ, ci un țipët în numele unei legi existente și prin urmare quãnd abuserile și împilarea încetãdã, protestația nu'și mai pôte avè locu.

Noi orthodoxii, necunoscënd împilare nici

pretențiuni de a domina din partea patriarhilor noștri, nici încercări din partea lor de a încinge sabia și de a se proclamă regi, n'am avut nevoie de a protestă de quāt de a facece óre-quare reforme, nu în dogme, ci în viața socială conforme cu secolul în quare ne aflăm.

Chreștinii din occident, protestând în contra abuserilor papali, 'șiau făcut și reformele cuvenite în Ecclesia lor.

Prin urmare orthodoxii dimpreună cu protestanții pot ajunge fără mari greutăți a'și avé una și aqueași Ecclesie œcumenică, pe quând Catholicismul nu póte reintră în Christianismu pînă quând vre unul din papii săi nu va fi inspirat de adevărurile coprinse în proiectul de discurs pontifical al abatelui Petru des Pilliers din Belgia, pe quare îl reproducem aquí.

CUVÈNT SOLEMNEL

LA DESCHIDEREA CONCILIULUI

QUE S'AR CUVENI A PRONUNÇA PIU IX LA 8 DECEMBRIU,
ÎN ECCLESIA SANTULUI PETRU DIN ROMA,
DAQUA AR' CREDE ÎN EVANGELIU,
ȘI QUARE EU L'AȘU FI PRONUNÇAT,
DE AȘU FI FOST PAPA.

Venerațiilor noștri colegi, și pré scumpi
frați în Jesus-Christu,

N'am fi voit a'mi terminà carriera în su-
veranul Pontificat al Ecclesiei Romane, în
quare am încercat atâtea turmente fără a puté
a'mi face aqueastă mărturire quô am căutat
mi dlócele de a remedià la rellele que amărescu
Ecclesia, și amenință existența.

* * *

Evenimente considerabili venirô unul după

altul și se împliniră dela suirea noastră pe scaunul Romei.

Rapit printr'un avânt al inimei noastre, am secondat la început mișcarea liberală que se simția pretutindeni, și quare, cu toate obstacolele, puse mai dinainte de predecesorii noștri, se întinsesseră și coprinsesseră generalitatea minților și în propriile noastre Statuti.

Cu toate acestea reținut în cugetele noastre de o coterie quăria am făcut pré rēu de a cedde, am luat drumul înapoi, și tempesta ne a aruncat pe pământul exiliului.

* * *

Addus înapoi și manșinut assupra thronului de armatele Franței, ne am apucat iară de vechile învățuri și rătăciri alle predecesorilor nostri, recomandându-le cu multă ener-

gie guvernelor que recunoșcea autoritatea noastră plină și întrégă.

Vai! scumpii mei frați! consiliile noastre nu le au folosit întru nimic!

* * *

Pré amatul nostru filiu Ferdinand II regele de Neapole, ne a fost dat la Gaeta quea mai regală ospitalitate.

Așà, după dece anni, cu tótă valorósa apărare a demnului său sucesor, Franc II, cădea sub assaturile unei bande de aventurieri, și citadella ospitaliară a Gaettei, și coróna aquestei dynastie.

* * *

Altul din filii noștri Franc Joseph, cu quare făcussem, în 1856, un concordat que avea de scop d'a applicà în imperiul Austriei princi-

pele în vigóre din Statele nóstre , s'a vëdut, din cauza aqueasta, façă în façă fórte serios cu suppuşii sei de elită şi reprezentanţii naţiunii.

* * *

Ênsuşi, dupö quâţi va anni, attacat de regele Sardiniei, sustinut de armata Francesă, imperatorul Franc Joseph perdea una dupö alta, din preună cu battalliele dela Magenta şi dela Solferino, avutele provincie alle regatului Lombardo-Veneticu şi forteretele neexpugnabili alle Quadrilaterului.

În 1866, dupö o luptă de quâte-va septămâne, în quare armata sa fu tăiată în bucăţi, a cătat a cede Prussiei o altă parte din Statele salle.

* * *

Toţi principii Italiei : marele Duca de To-

scana, Ducessa de Parma, Duca de Modena, quari applicà așà de bine în Statele lor modul nostru de guvern, cădurõ unul dupõ altul în aqueeasì sórtã, asvîrliți de vîntul revoluțiunii.

* * *

N'avem curagiul nici de a ne aduce a minte de drama atît de lamentabile dela Querretaro, unde disgratiatul Maximilian, din quare cugetam a facee un instrument ducil al scopurilor nóstre assupra Mexicului, plãti cu a sã viață întreprinderea temerară, lasând pe vèduva sa, pe împărătesa Charlotta într'o incurabile eșire din minți.

* * *

Quât pentru filia nóstrã atãta de amatã Isabella II abiã, cã o mărturie despre satisfacțiunea nóstrã pentru zelul sèu de suveranã

de a secundà planurilenóstre assupra națiunii spaniole, abia îi descernassem rosa de aur, și uite quõ ênsuși suppușii sêi o allungarõ de pe thron.

* * *

În fine, noi ênșine am perdut mai mult de trei părți din provinciile nóstre și n'am putut coservà restul dequât servindu-ne ênsuși în contra voei lui Christu cu gladiul și cu armele perfecționate, dupõ que am stors din pungele credincioșilor noștri suppuși, milliõne și miliõne!

Am adunat din tóte părțile oșteni spre a sustine drepturile nóstre temporali, proclamîndule drepturi legitime alle *Patrimoniului Santului Petru*, pe quând aquest biet pescar din Galilea n'avù de patrimoniũ dequât biata sa barcã și bieteles filete, abandonate și aqnel-

lea cu bucurie spre a urmà Maestrului și Domnului que și el însuși n'avea nici încai o pétră pe quare să'și repaose capul.

* * *

Que de miriade de ómeni, și que de grămmede de aur în sacrificiu fără alt rezultat decât a face lumea să blesteme domnirea noastră și să se sature de religia lui Christu.

* * *

Tóte aqueste evenimente, scumpii mei colegi, la început mi s'a fost părut că nisce simple încercari alle Provedinței și după măsura cum se producea unul după altul speram și noi quò fiá quare va fi quel din urmă, și mai virtos, grație definițiunii dogmei Mariei immaculate, ne va ajutà Dumnezeu a vedé dille mai prospere strălucind assupra Ecclesiei.

Illusiuni ânsă! Illusiuni! quôci tôte mergea
din rêu în mai rêu.

* * *

Nu puturôm dupô auestea a ne apperà de
eugetarea quô degitul lui Dumneđeu se va
rătã în aqeste catastrophe, și dupô rugi fier-
binte către Domnul mă simțiiu inspirat de a
vă convocã împregiurul meu spre a avisã îm-
preună la miđlôcele de a salvã societățile mo-
derne quari din đî în đî tot abandonã Chri-
stianismul și se aruncã cu frenesie în abysul
profund al necredinței.

* * *

Spre a face mai imposantã aqueastă a
nóstrã adunanță, și spre a dà mai multã greutate
decisiunilor salle, am invitat și pe episcopii
Orientelui în persóna Patriarchului de Con-

stantinopole; am chemat asemenea pe ai Ecclesiei anglicane, dinpreună cu păstorii diverselor communiuni protestante, invitând mai virtos pe aquesta din urmă quari, n'au character nici episcopal nici sacerdotal, spre a reintră în staulul abandonat de părinții lor de trei secolii și jumătate.

* * *

Toți, patriachul de Constantinopole, episcopul anglican din New-York, alți episcopi de aquellași rit, un mare număr de păstori protestanți de toate țerrele, făcură invitațiunii noastre nisce răspunsuri înquât toate convicțiunile noastre ni se sbucinară.

* * *

Ammu început a ne teme quă titlurile noastre de *Episcop al Episcopilor*, de *Cap suprem*

al Ecclesiei, de *Pater commun* al credincioșilor, de *Succesor al lui Petru*, de *Vicar al lui Jesus-Christu*, nu sunt de quât nisce titluri orgollióse usurpate de predecesorii noștri într'un scop de dominațiune universală.

* * *

Tulburat în consciința noastră, am rugat cu căldură pe Dumnezeu a ne lumina arătându-ne daquâ suntem pe callea errorii sau pe callea adevărului.

* * *

Mai multe mari evenimente religióse ne-au pus în uimire : mai ântein schisma Răsăritului, incepută în secolul IX și consummată în XI ; apoi fapta Ecclesiilor Engliterrei și Scoției separându-se de a Romei, și înfine muvmentul

protestant din secolul XVI quare ne luò pe jumătate din adherenții nostri.

* * *

Ne vine a ne îndoî quò daca credincioșii quari, în aqueastă epochă și în coprinsuri fórte depărtate unile de altele, s'au fost unit în numër așa de mare în urma episcopilor sau a preoților lor, spre a resiste pretențiunilor Ecclesiei romane, n'au fost animați în genere, de quât de un spirit de rebelliune culpabilă în contra unei autorități legitime, și am voit a luminà aquest prepus.

* * *

Pentru aqueasta am studiat historia în originile salle, lăsând la o parte prejudecățile fără numër cu quare copillăria nóstră a fost le-

gănată, clericatura noastră nutrită și pontificatul nostru adulat.

* * *

Așa după ce am făcut tablă rasă de toate câte ni s'au fost inculcat fără qua rația noastră să'și fi dat vre o dată comptu, am recunoscut mai întâiu quō în primii trei secolii ai erei chreștine, episcopii Romei erà episcopi cu aquellași titlu că toți queillalți. În adevăr Santul Ieronym, mort în anul 420 făcând comparațiunea între quelle mai mari scaune al Romei, al Constantinopolii și al Alexandriei cu quelle mai modeste, asicură quō demnitatea de episcop este aqueeași pretutindeni.

* * *

Am recunoscut în urmă quō juridicțiunile obținute dela scaunile apostolice din Roma,

din Alexandria, din Antiochia și din Jerusalem nu vin decât din concesiunea conciliilor și nu dela Jesus-Christu, nici dela apostoli.

În anul 381, primul Synod dela Constantinopole voiesce qua episcopul aquestei cetăți să aibă primalitatea onorii după episcopul Romei, pentru quă Constantinopole este Roma noua.

În 451, synodul dela Calcedonia suppuind patriarhului de Constantinopole diocesele Pontului, Asiei și Thraciei, scrisse episcopului de Roma Leon I: «Onóră *judicata* noastră prin propriile talle decrețe.»

* * *

Părinții din Calcedonia nu cunoștea dară nici o supremație predecesorului nostru, pentru quă *judecasseră* fără dânsul și nu reclamă de quăt adhesiunea lui.

Așă spre a o refușă, aquesta nu allegò vre o autoritate quare să'i fi fost proprie, ci synodul dela Nicea pe quare decretul din Calcedonia nu o cunoșcea, puind pe episcopul Romei quei nuoe înaintea aquellor scaune fondate de Apostoli.

Astfel predecesorii noștri, la finele secolului V, se basà pe synóde și nu se credea superiori la episcopat.

* * *

La finele secolului IV, illustru Grigoriu I, dice sântul Grigoriu quel mare, condannà in modul quel mai formal cà pe un *înainte mergător* al lui Antichrist, pe tot episcopul quare, vrënd a dominà assupra fraților săi, s'ar numi episcop universal, titlu'que și'l refușă lui ân-suși, dicënd quò cu aquesta ar adduce o injuriã fraților săi in episcopat.

* * *

Am recunoscut încă din contra de ceea ce mi se arătase quod **nici unul** din primele șapte synode ecumenice ținute în Orient n'a fost nici convocat nici presidat, nici confirmat de către vre unul din predecesorii nostri.

* * *

Primul, quel dela Niceea, nu fu convocat, după mărturia lui Eusebiu, episcopul Cesariei, decât de imperatorul Constantin; și însuși a quest Eusebiu, după historicul Socrate, avu primul loc după imperator, quare el singur promulgò si confirmò decretetele dela Nicea.

* * *

Al doilea, quare fu primul din Constantinopole, fù convocat de imperatorul Theodosiu,

și fără scirea lui Damas episcopul Romei quare, nu'și trimisse delegați. Nici un episcop al Occidentului nu se dusse acolo. Președinții lui succesivi : Santul Meletiu patriarchul Antiochiei, quare murì pe quând ținea aquest synod Santul Grigoriu din Nazianța, Timotheu al Alexandriei, și Nectariu al Constantinopolii. Nici unul dintr'ênșii n'avù relațiuni cu Santul Damas, despre alle synodului.

* * *

Al treilea, quel din Ephesu, fu convocat de Theodosiu II și de collegul său, quari, in scrișorea lor de convocațiune adresată la mitropolitii fă-quăria provincie dic : « tulburările « Ecclesiei ne-au făcut a judecà de indispensa- « bil *de a convocà* pe episcopii lumii intregē. »

* * *

Al patrulea, quel de la Calcedonia fu con-

vocat de imperatorii Marcian și Valentinian quare detterõ de scire despre dñsul episcopului Romei, Santul Leon.

Mai în tôte sessiuuile salle, synodul recunosce quõ a fost *convocat* de către *prè pietosii imperatori*, farõ a face vre o datã la aquest sujet mențiune despre episcopul Romei.

* * *

Al cincilea, quare a fost al doilea din Constantinopole, nu numai quõ n'a fost nici convocat, nici presidat, nici confirmat de predecesorul nostru Virgiliu, de și se aflã în aquea cetate quãt a durat synodul, ci încõ s'a ținut aquest synod farõ dñsul și în contra lui pentru quõ adoptasse doctrina quellor *trei capitole* (1)

(1) Se numesce așa un înscris a lui Theodor episcop al Mopsuestei, o scrisõre a lui Ibas și scrierea lui Theodoret în contra Anathemelor Santului Cyrillu.

Și n'a fost de quât după que s'a suppus
decisiunilor synodului și după que e condam-
nat Nestorianismul coprins în aquelle trei ca-
pitole quõ Virgiliu episcopul Romei, condam-
nat dejã de către un synod al episcopilor din
Africa, se mântuie de excommuniățiuinea Eccle-
siei întregi.

* * *

Nu putem tăcé aquí frumoșa purtare a lui
Virgiliu quând scrisse lui Rutychiu, patriar-
chului Cosstantinopolii o scrisóre în quare
mărturesce quõ s'a fost abățut din charitate
despărțindu-se de frații săi : « nu se cuvine a
« se rușinã quineva de a se retractã, adaoge el,
« quând cunósce adevêrul. Examinând quelle
« despre alle quellor *trei capitole*, le aflu con-
damnabili. »

* * *

Al șeselea, quel de al treilea din Constantinopole fu convocat și presidat de imperatorul Pogonat, având la dreapta sa pe patriarhii Constantinopolii și Antiochiei cu delegații Alexandriei, iar la stânga pe delegații Romei și Ierusalem-ei.

Synodul allungò din Ecclesie, anathematisò, *cà heretic* pe Honoriu fostul episcopu al anticei Rome, pentru quò scrisórea lui către Sergiu coprindea impia doctrină a aquestuia que nu recunoscea în Jesus-Christu de quát o singură voință.

« *Anathemă* lui *Honoriu*, **hereticul**, » strigò synodul în a XVI sesiune, quare a repetat'o și în quea din urmă.

* * *

Predecesorul nostru Leon II, priimind ac-

tele synodului; adherò solemnè si scrisse
imperatorului la 7 Maiu anul 683 :

«Anathematisăm pe inventatorii noiei er-
«rori, adică: pe Theodor din Pharan ; pe Cyru
«din Alexandria, pe Sergiu, pe Pyrrhu, pe
«Paul și pe Petru din Constantinopole precum
«și pe Honoriu quare, în locu de a purifică
«aqueastă Ecelesie apostolică prin doctrina
«Apostolilor, încercò a *resturnà credința* prin-
«tr'o trădare profană.»

Așà, éttò nu numai Virgiliu simplu căduț
în erróre și realțându-se, ci și Honoriu con-
vins de heresie și anathematisat de un synod
și de Leon II.

Aqueasta fiind, de unde și cum se pretinde
că episcopul Romei să fiă infallibil ?

* * *

În fine, al șeptelea synod, quel de al doilea

dela Niceea, fu convocat de Irena împărăteasa regente și de fiul său Constantin; și atunci patriarhul Constantinopolii quare, după quererea episcopilor Siciliei, approbată de toți quei-l-alți, îi făcù deschiderea.

Necitând, din scrisorile lui Adrian, episcopului Romei, către imperator și împărătesă, cum și către Tarasiu patriarhul Constantinopolii, de cât passagele relative la dogmă de când reclamațiunile lui que concerneau Patrimoniul Santului Petru, Synodul declarò că *probă* doctrina lui Adrian. La rîndul său, Adrian adherò la alle Synodului prin delegații săi.

Din aqueste fapte, confirmate prin documentele quelle mai irrefragabili, resultă quò papalitatea (1) actuală, quare n'are nici o base

(1) Vedi nota despre papalitate que se adaoge la fine.

in tradițiunea primilor opt secoli, și încă mai puțin in Evangeliu din quare nu pôte quine-va de quât a tortură ore-quare texte spre a ajunge la o systemă monstruósă; din aqueste fapte, resultă quô papalitatea actuale este o usurpațiô sacrilegă peste drepturile lui Dumneșeu și alle Ecclesiei întregi, și quô datorია noastră personalemente a lui Piu IX episcopului Romei, este de a declarà quô o abolim pur și simplu, rugând pe Dumneșeu de a ne iertà errórea que am moștenit-o dela părinții noștri și dela circulanțe.

* * *

Prin urmare, venerabili mei collegi, voi nu mai sunteți aqii inaintea capului suprem al Ecclesiei; sunteți inaintea unui egal din drept divin, și inaintea patriarhului Ecclesiei Occidentului, din drept curat ecclesiasticu.

În aqueastă unică calitate nu mai putem presidă aquest synod que de sineși in adevăr nu pôte fi œcumenicu, ci în quare vommu punne basile unui adevărat synod al universalității întregi, adunat din consentimentul patriarhilor Orientului, și unde vor fi invitați frații noștri ai Ecclesiei Anglicane cu păstorii Confesiunilor evangelice.

* * *

În aqueastă reuniune, nisce grave datorii ni se impun la toți : spre a repară trecutul și a dispunne de viitor.

Trecutul? Vai! și mult mai este încărcat !

Ar fi una cu a voi să falsifice quineva historia de ar aruncă assupra lui Photiu, în secolul IX, schisma Orientului, și assupra lui Michel Cerularu, secolul XI, consomația definitivă a schismei. Nu este Orientul, ci Occi-

dentul quare a devenit schismaticu, și greșala estea episcopilor Romei que au voit a dominà assupra turmei.

Se scim a recunnósce aqueasta inaintea lui Dumnezeu quare ne va iertà, și a mărturi fraților noștri quari vor fi ferici de a ne întregi în communiunea lor.

* * *

Mai mult de o mie de anni, puterea noastră temporală condamnă de Cuvântul lui Dumnezeu : « *împărăția mea nu este din lumea aqueasta* » fu causa unui nesufferit orgolliu al unui mare număr din predecessorii nostri, precum a fost și causa profundei corupțiuni a mai multora dintre dênșii, precum este astăzi încă scandalul popolilor, punctul de ațintare al politicei, o pétră a scandalului pentru religiune, în locu de a'i fi necesarie și utilă.

* * *

Voind a dà Cesarului que este al Cesarului și lui Dumneșeu que este a lui Dumneșeu , declarăm quō ne demitem, în favórea patriei nóstre și a bellei națiuni Italiene , de tótă a nóstră putere temporală și recunóscem de legitim suveran pe filiul nostru atât îndelung mecunóscut, pe regele Victor-Emanuel , pe quare îl invităm a veni quând se va închide aqueastă a nóstră adunare preparatoriă, spre a priimi din mâinile nóstre chieile cetății Romei.

Daqua remitem pentru aqueastă di disa invitațiune , este spre a arătà universului întreg quō am operat liber , afarō de ori que influență, de ori que pressiune de din afarō , numai sub inspirațiunea consciinței nóstre și a Spiritului lui Dumneșeu que ne dirige.

* * *

Cu dată de astăzi noi anathematisăm că nisce blasfeme titlurile de **santitate**, de **prè Sant părinte**, etc., quare mi s'au dat, și proscriem că nisce adulațiuni nedemne titlurile de *Eminentă*, de *Excellentă*, de *Mărime*, de *Paternitate*, de *Reverență*, etc., dinpreună cu superlativele lor ridicule de *Illustrissime*, *Eminentissime*, *Clarissime*, *Reverentissime*, etc., date cardinalilor, episcopilor, superiorilor din monastere etc.

Aqueste titluri, apostolii Petru și Pavel nu le-au cunoscut nici de cùm.

* * *

Nimicu mai contrariu Spiritului lui Christ că averile colosali grămmădite în cincispredece secoli de Ecclesie, și historia arată, prin quare

miđlőce unele dequăt altele mai reprehensibili, aqweste averi s'au grămmădit în dauna indiviđilor, familliilor și popolilor ; și de quare crime, de quare fraude n'au fost elle sorginte.

Hei bine ! venerabili collegi, spre a puté deveni adevărați discepoli ai lui Jesus-Christu, que nu adună averi, quare ne-a récomandat d'a nu avé nici sacu, nici pungă în drumul nostru, și de a ne mulțumi cu un singur vestmânt, să sacrificăm cu mulțumire aqweste averi réu luate și atât de corruptóre, lăsând la Dumneđeu provederea despre existința noastră, după cuvintele Domnului : « Căutati mai înainte împărăția lui Dumneđeu și dreptatea lui și quellelalte se vor dà voé pe d'assupra. »

* * *

Aquí este, bine voiți a crede, singurul miđocu de a ni se dà din nouu încrederea popolilor,

de a se inchide gura incredulității quare ne
accusă quō nu credem în Evangeliu , pentru
quō îi călcăm în picioré maximele.

Suntem datori încă a refusa dela guver-
nele nōstre respective emolumentele que sunt
în sarcina forțată a populațiunilor qua să nu
dăm aquestsora pretextul de a se plânge
quō ministri unui Dumnezeu que n'avea unde
să și plece capul, țin mai mult la propriile
lor interese materiali de quāt la folósele spi-
rituali alle oilor lor. Să avem credință în Pro-
vidență quare va provedé spre modesta nōstră
intreținere prin darurile de bună voie alle cre-
dincioșilor.

* * *
Mai mulți din quei drepti ne-au addus
plângerile lor : preoți, călugări, religiose, quā-
ror episcopii și superiorii regulari le querea
lucruri contrarie consciinței lor.

În locu de a luà assupră-le interesele quellui innocent, noi 'lam sacrificat în genere principului autorității que tot d'auna este immoral quând n'are pentru dênsul dreptal și adevêrul.

Recunoscem dela sine-ne în particular, quô am trădat pe unul din aquești drepti prin trimitterea în apoi, la unul din quei mai fierbinti ai sêi persecutori, ai unei scrisori confidentiali que ne adressasse sub titlu de : *affaires fôrte intime de consciință*.

Am luat mêsure spre a ni se dà dreptatea si a rechiemâ în datorie pe aqueia que atât de odios 'lau persecutat. Se va facee asemenea si cu atâția alții sacrificați atât de neomenos.

* * *

Monasterile sunt pline de indiviși, și în locu de a fi aquestea nisce asyle de innocentă, nu

furō mai adesea de quāt cūburi de hypocrisie, de minciuni, de rapine, de abusuri de confidentă, și de autoritate, vițiuni monstruōse. Daqua aquestea au fost prin mediul evu, și în secolii din urmă, mai există încă și în țillele nōstre, dupō cum o scim din sciință sigură și dupō cum o învederēđă numerōsele scandale despre quare rēsună tribunalele și foile publice.

Spre a remediā la tōte aqueste desordine que sunt consequența naturalē a unei condițiuni contra naturei, să dām înapoi vieței seculare pe regiligioșii de un sex și de altul, exortându'i a studiā în Evangeliu Spiritul curat al christianismului qua dupō aquesta să și conforme de aquī înainte credințele și moravurile.

* * *

Cu totul în contra Cuvēntului lui Dumneđu, consilielor santului Pavel, exemplelor Apōsto-

lilor și primelor evuri alle Ecclesiei, cum și în contra disciplinei constante a Resăritului, noi am impus preoților Ecclesiilor noastre un celibat quare a fost sorgintea unei immoralități fără număr și hypocrisii fără rușine.

Să ardicăm răul aquesta din mișlocul popolilor noștri; să fiă de aquî înainte în voia episcopilor și preoților de a se însură și d'a onorà nunta între toți prin buna educațiune a copiilor.

* * *

Prin rugii Inquisițiunii, prin instituțiunea Indexului, prin poliția secretă que funcționă fără a fi simțită nici de quei mai îndemânatici, noi am reținut nobilele aventuri alle inteligenței, am impeditat progresul moral și material al popolilor, am grămmădit ruine, am vërsat torrente de sânge, am răsturnat

societățile și familiile, am falsat consciințele, am suscitât o reacțiune formidabilă în contra unui despotism hidos și abhorrat. Revoluțiunea francesă quare a restabilit între ómeni principele chrestine alle Libertății și alle Egalității.

* * *

Astăzi proclamăm a queste principe mai înalt de quât ori quine, pentru quô sunt în adevăr principe alle adevărului. Deplângem disgrăția quô am fost în mare parte adevărata causă a exceselor que au insoțit aqueastă revendicațiune solemnă a dreptului Omului, dreptul pe quare predecatorii noștri atât îndelung le-au călcat în picióre.

* * *

Éttö, pré amaților și venerați collegi, o-

pera regenerațiunii religiose și sociali que venim a vă propune cu quea mai intimă încredere, quô după que ne-ați urmat atât de punctual în errorile noastre, ne veți urmà tot asemenea cu aqueeasi stăruință pe callea reînturnării către adevăr. Să începem a cunoște quô veritatea va salvà lumea întregă, va salvà și pe noi înșine după cuvântul lui Christu : « Veritatea vă va liberà, *veritas liberabit vos.* » Noi n'avem a facee aquí alle noastre, ci opera Domnului.

Așà, viiã dar dioa în quare va fi adevăr quând vommu dice : « Christu, vinge, Christu domnesce, Christu imperă! *Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.* »

Așà să fie.

Declar quō am adresat la Piu IX astăzi în-
suși, aquest discours typărit cum se vede, din-
preună cu scrisoarea următoare manuscrisă; tôte
intr'un plicu sigilat cu cinci sigiliuri în cêră
roșie și avënd pe dênsele inițialile melle :
P. d. P.

Bruxelles, strada Hospitalului, No. 30,
la 29 Noembriu 1869.

Pierre Despilliers

Domnului comitelui Mastai episcop al
Romei.

Domnule episcop,

Sufferă quō un chrestin, preot o dinioră al
Ecclesiei vōstre, luminat ânsă de attunci as-
supra systemei romane prin refusurile vōstre
de justiție, se adresă la voi în simplitatea
Evangeliei fără a'ți dà titluri sacrilige. Daqua,

după ce ai chemat în Roma pe episcopii lumii întregi, numai aqueia din patriarhatul vostru, au răspuns la aquest apel, este că creștinătatea nu te recunoște drept cap.

Prin urmare adunarea voastră nu poate reprezenta Ecclesia quăria Christu a promis că va fi cu dânsa până la consumarea secolilor, și nu pot fi accusat de temeritate dacă îți exprim liber ceea ce zelul pentru casa lui Dumnezeu îmi inspiră.

Așa, îți trimitu subț aquest plicu discursul deschiderii synodului ce eu așa fi pronunțat la opt Decembriu viitor, de așa fi ocupat locul vostru.

Liber îți este de a face cu dânsul ori cum îți va plăce. Aqueasta 'mi è de ajuns conștiinței melle, dacă nu și inimii melle a quăria vie dorință ar fi să te vădu reintrat în turma lui Christu pe quare 'tai delăsat spre a 'ți for-

mă oțtirmă pește quare nu cugeți de quât a do-
mină, și quare iți va scăpă din mână daqua nu
vei reveni la Christianismul pur. *Fiă! Fiă!*

Agradă, Domnule episcop, incredințarea
quellor mai bune alle melle simțimente in
Domnul nostru.

Pierre Despiliers

Ex-preot al Ecclesiei Romane

Ex-benedictin de Solesmes.

Bruxelles.

Strada Hospitalului 30, la 29 Noemb. 1869.

LIBRARIA MUSEULUI
N O T A

LA NUMELE PROSTITUATEI APOCALYPTICE

Santul Ioann Evangelistul descriind corupțiunea Romei decădute o desemnă prin numărul 666, și adaoge quō quine are minte de intelles să înțellégă.

Mai nainte de a vorbì de aquest număr vom arătà que însemnédă vorba *apocalypse*.

Aqueasta vine dela verbul hellenic καλύπτω *coperire, velire, ascundere* și dela prepoziția ἀπό que correspunde quând cu *a* quând cu *ad*, quând cu *in* și *ab*.

Prin urmare vorba *apocalypse* nu se lasă a fi tradusă în latinesce de quāt cu vorbele *avelatio, advelatio, invelatio*, adicō *ac-coperire, in-velire in-ascundere* și fiind quō vorbele de sus nu există în vocabularul clasicu latin, pri-mii traducători sau părinți ai Ecclesiei n'au

cuteđat a mai attinge vorba hellenică și au lăsat'o întrégăcã și altele grecesci, *apocalypsis*.

Mai târđiu, și póte mai tot în aquel timp, occidentali, mai puçin versați în limba hellenică, încercându-se a traduce vorba aqueasta, au confundat'o cu antithesea ei *revelațiō*, ἀκαλοψις adicō de unde însemnã *ac-coperire*, *învelire*, au traduso prin vorba *des-coperire*, *desvelire*.

Spre a dã un sens analogu sau aproximativ vorbei ἀποκαλοψις nu se aflã în limbele moderne de quãt vorbele *myster*, *arcan* sau ori que vorbã que insemneasã o idee occultã mysteriósã; și de ne vommu servì cu vorba *revelațiō* sau *descoperire*, atunci catã sã mai adãogim nisece qualificațiuni, dicënd *revelațiō occultã*, *mysticã*, *mysteriósã*, adicō *descoperire* que s'a făcut numai evangelistului Ioanne și

pe quare el o dă afară în modul quel mai accoperit și misterios.

Poeții greci și latini, quari mai mult quari mai puțin se serviea cu alegoriile fabulei spre a'și accoperi cugetările pentru cuvinte sau politice sau religiose.

Discepolii schólelor mysticismului fură nevoiți a allege o altă vorbă nu atât de clară sau materialistă că alegoria, și apocalypsea li se cuvenì mai bine pentru quă nimicu nușeră pe față în quelle scrise din doctrinele lor.

Astfel prophēții Judeei a quăror schólă nu erà nici de cum profană ci de un mysticism fórte gelos, nu se servià dequât de figure biblice sau ale schólei lor particulare quând erà vorba de a apprinde imaginațiunea sau de a'și ascunde mysterile dela ochii profanilor și mai vîrtos ai păgânilor. Adesea iar se vedea nevoiți a ascunde subt aquelleași figure,

idei sau doctrine que liar fi compromis înaintea lumii officiali; quoci persecuția cuvântului sau censura de și subț diverse forme, a existat în tot d'auna.

Tot dar que este propheticu este și apocalyp-ticu sau accoperit; și apocalypsea nu este o revelațiō sau descoperire, ci din contra o ave-latiō, o accoperire, un myster, ascuns dela prophani și cunoscut autorului sau quellor ini-tiați.

J.-Christu însuși se serve adesea cu para-bole, quând voiesce a nu spunne queva pe față, sau quând voesce a apprinde imagina-țiunea quellor que'l ascultă.

Gentilii sau păgânii avea mithul, fabula, alegoria cu quare se serviea spre aquellași scop; ânsă pe Hebrei liar fi scandalisat numele aquesta: fabula se numi parabolă și alego-ria apocalypse.

Aqueste vorbe se correspond, în adevăr, însă diferența este mare între dâensele că și în schólele de unde a eșit; quóci apocalypsea e tot d'auna alegorică, iar alegoria este fórte rar apocalypsică.

Să venimă acum la questiunea numerilor. Între popolii antichității și în langagiul mysticu al acestora, numerii au jucat un rol însemnător. Gymnosophiștii Indielor, sapienții Chinei, magii Chaldeei și Babyloniei, preoții Egiptului, prophēții Judeei, manții și augurii Greciei și Romei, și pînă la devinii și astrologii timpilor mai din quă, adesea s'au servit și s'au exprimat în oracole cu numerii și cu litterile alphabetului. (1)

(1) Vedē quine-va între altele multe din prophēțiile sapienților byzantini que se exprimă prin numeri, și prin litterile alphabetului. Între aqueștia santul Tarasiu Patriarchul que a înflorit pe

Pre lûngö aquestea, precum astrologia pinö in urmă făcù a se nasce astronomia, precum din alchimie se allesse chimia, asemenea și starea cabalistică sau nesicură âncö despre quantități cu încetul se rassicurò și devenì o sciință cã algebra și arithmetica; quöci în tot d'auna cabalistii occupându-se cu numerii, des-

la 785 prophetisând despre alle imperiului Byzantin, Puterea Nordului o represintă cu littera π , assemănându-o cu figura ursului în profil, iar Byzanțiul în căderea lui sub Turci îl arată prin *o* lûngö quare mai adăogind sau lipind doë cörne sau semiluna *c*, face un *a* prin quare representà Islamismul. Apoi descrie o luptă necontentită între litterile π și *a* pînö quând disparënd cörnele, *a* devine iar *o* adicö imperiu farö semilună sau chrestin. Aqueastă regenerare arata apoi quö se va operà printr'un nume Ιωάννης alle quãria littere copprind în sine mântuirea. Veđi aqueastă prophetie la capëtul aquestei scrieri.

coperirö proprietățile lor și aflăronisce verități exacte.

Aquestia, de ori-que schólă saũ națiune ar fi fost, se stimă fôrte ferici quând se destingea prin aflarea vre unui număr que avea nisce proprietăți capabili de a arătã aquellași object in mai multe moduri, sau de a arătã multe objete printr'un singur modu ambiguu. Un asemenea număr erã o formulă capabilă de a face reputațiunea unui maestru de specia aqueasta.

Ast-fel este numerul 666, que Evangelistul Ioanne aflö și allesse spre a arătã prin diverse operațiuni arithmetice, numele Romei degenerate prin ori-que fel de coruptiune, sociali, politice și religiöse. Ettö proprietățile aquestui număr :

Mai întëiu, de sine este format prin ciffrele quelle mai fatali și mai abominabili, după cre-

dințele și prevențiunile quellor que se ocupă cu proprietățile numerilor; quoci,

Numărul 2 erà considerat de mai multe schóle alle mysticismului și de mai multe systeme de cabaliști și de ênsuși Pythagora, cã un număr fatal, sinistru, un fel de cobe. Numărul 3, din contra, de bun augur, număr fericite și august. (1) Ansă de doă ori trei sau 3×2 sau 6 nu erà de quât trinitatea perechie, trinitatea imperechiată, profanată, fericirea resturnată, santitatea spurcată, erà de a se opune trinității o altă trinitate în față rivală și

(1) Pînă astăzi în tot orientul și pînă între greci numerii sunt considerați unii de buni și venerați și alții de fatali sau rușinoși; și quând é quineva forțat a pronunța vre un număr necuvios, după credința sa, quere mai ântêiu iertare, cum spre exemplu: cu iertare *cinci*, cu iertare *cinci-spre-dece*, departe de ast loc, *șese*.

adversarie. Prin urmare numărul 6 erà mai fatal decât 2; erà symbolul Răului nereparat, criminalului consummat. Sacrilegiul nu se putea arătà prin alt semn mai înneverit. Un copil rău, que se pòte îndreptà prin educațiune se putea representà prin numărul 2, cà om material și spiritual lîngă quare s'ar fi putut adăogî și omul moral, sau $2+1=3$.

Un bētrân ànsé învechit în relle și necorrigibil erà trinitatea în luptă și pervertită erà fallita morală și sē arătà prin numărul 6.

Așà daqua numărul 6 de sine erà înfiorător, horribil, detestabil, que nu putea să fie 66? și quātă horróre n'avea să inspire 666, după ordintele aquellor tîmpi?

A dicece quine-va quō numele cuivã este 666, erà tot aqueea cà și quând 'iar fi dis, quō se chiamã Răul rellelor de relle, Horrorea horro- rilor de horroni. Nu se putea pe lume ana-

themă mai mare decât de a fi quineva stigmatizat cu numele sau numărul 666. Satan însuși nu putea să aibă un nume mai horribil.

Ânsă quine eră după santul Ioanne a quest Rēu al rellelor de relle, aqueastă fatalitate a fatalităților de fatalități?(1) De se va adună numerii reprezentați prin litterile coprinse în vorba $\Lambda\alpha\tau\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$, ese după santul Irineu summa:

$$\begin{aligned} \Lambda + \alpha + \tau + \epsilon + \iota + \nu + \omicron + \varsigma &= \\ = 30 + 1 + 100 + 5 + 10 + 50 + 70 + 200 &= 666. \end{aligned}$$

Éttō numele aquellei mari Babylonie al Romei Cesarilor, pe lîngă quare se mai adaogă systema catholică, quōci vorba $\Lambda\alpha\tau\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$ pre-

(1) În limbele asiatice și în quea Hebraică superlativul sau mărima se arată adesea prin genitivul plural repetit la nominativu: „Împăratul imperațiilor, prințul prinților, secolul secolilor, Reul rellelor, și în grad și mai mare sau nemărginit, Rēul rellelor de relle.

supune pe Roma religioasă a Papilor. Systema catholică fiind un adaos la Roma imperială, poetul mysticu face qua prin adițiune să 666 ; adică r6ul que prevedea.

6ns6 prin substra6tiune are quineva tot aquel resultat 666 in modul urm6tor : se scie qu6 in limbele antice numai cons6nele form6 symbolurile ideilor, vorbele se scri6 adic6 numai prin cons6ne ; vocalile lipsi6 cu totul, c6 in limba arab6 6i altele, sau de 6i se afl6 c6 in queea hellenic6, aquesta nu putea s6 fac6 parte din symbolul fix al unei idei ; qu6ci vocalile se schimb6 dup6 clime, dup6 idiome, 6i 6nsu6i in modifica6iunile que pat in declina6iunile, conjura6iunile 6i deriva6iunile vorbelor. Spre exemplu, in vorba *Roma* in rom6nesce, latinesce, italianesce, se v6du vocaille *o* 6i *a*, in fran6osesce *Rome* se v6du *o* 6i *e* ; in grecesce Ρωμη se v6du *omega*

și *eta*, unde, consónele *Rm* sunt tot aquellea in tóte limbele. Prin armare *Rm* este symbolul perpetuu și neschimbat al Romei.

Ânsă, *Pp* este egal lui 140 și de va tragge quine-ya afară *Pp*, din *Pωμη*, nu remâne dequât *ωη*, doë vocali, doë sonuri vagi și variabili cã minciuna, cã nedreptatea. Apoi de va tragge *Pp* sau 140, din *ωη* sau 808, nu remâne dequât 668, din quare de va trage și 2 numêrul consónelor *R* și *m*, cã objete, are de resultat, tot 666, tot Fatalitatea fatalităților de fatalități, que se attribue astfel Romei sociali și politici, Romei fară *Rm* fară attributele, fară gloria sa, fară virtúțile salle cívices, a aquestei Rome prostituate cãllare pe Hydra cu șapte capete și adepându-se cu sângele dreptilor.

Asă, adăogând la Roma imperială sau corruptă și systema pharisiană, nu póte eși de-

quât un rău mare $\Lambda\alpha\tau\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$ egal 666 ; trăgând afară din adevărata sau glorioasă Romă totă esenția, toate attributele ei, toate semnele ei caracteristice, nu rămâne dequât $\omega\eta$ sau 808, adică Roma vanitósă, Roma numai cu suvenirî fară fapte ; trégând iaróși ênsuși aqnelle suvenirî que nu le mai póte conservá superstitia și innozanța rămâne $\omega\eta$ —(Pμ.+2 sau 808—140+2) egalu 666 adică totu aqel rău în ultra superlativ.

Ânsê $\omega\eta$ sau 808, fiind summa vocalilor variabilî cã Minciunea, și $\omega\eta$, nerepresentând dequât vanitatea, vițiurile, crimele Romei, avem prin coocidență tot aqest număr 808 de vommu adunâ litterile coprinse în ablativul *papalitate* al vorbei *papalitas*.

Prin urmare papalitate este egal sau equivalent cu $\omega\eta$, cu tot que a avut Roma de van

de vitios, de criminal, de demn de a fi anathematisat de santul Ioanne.

Ânsă va dicce quineva pentru que să se puiă ochii pe ablativul vorbei și nu pe nominativ, numai și numai qua să scóțã tot numărul 808 quare este egal lui $\omega\eta$? Pentru un cuvânt fôrte simplu; ântëiu pentru quô $\omega\eta$ nu este egal lui *papalitas*, ci lui *papalitate* și al doilea pentru quô aquel $\omega\eta$ sau 808 que representă rellele Romei nu e *papalitas* în nominativ sau în starea sa normală; ci poetul sau prophetul va să arate quô tôte aquelle relle vin dela *papalitate* și de aqueea avù înainte ablativul.

Numerii au fiã-quare nisce proprietăți fatalamente invariabili și éttô din proprietățile lui 666, este egal prin adițiune lui $\Lambda\alpha\tau\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$; este egal prin sustracțiune lui $\omega\eta$ — (Pp. + 2); face prin aqueste combinări

operatiuni a descoperi iară quō $\omega\eta$ este de aqueeasi valóre cu *papalitate*.

Daqua St. Ioanne a vrut să accuse, să anathematise pe quine-va, noi nu facem dequāt a demonstrā quō cutare și cutare litteră este egalē cu cutare și cutare număr, facem equațiuni. Aflāndu-ne pe terrēmurile litteral, historicu, archeologicu și ênsuși mathematicu, suntem fórte de parte de terrēmul religios și cu atāta mai mult de al fanatismului. Noi arātām quō $\Lambda + \alpha + \tau + \varepsilon + \bar{\iota} + \nu + o + \varsigma$ egal 666; quō $P + \omega + \mu + \eta - (P + \mu + 2)$ egal 666 quō $\omega + \eta$ egal *papalitate* egal SOS.

S'ar putē facee cu cuvânt o objectiō quō în timpul quānd scriā Santul Ioanne Apocalypsea, papalitatea nu erā instituită, și nefiind objectul, nu putea să'i existe numele în vocabularul latin sau grecu, qua să pótă și St. Ioanne computā litterile coprinse în aquéstă

vorbă; și quō în mathematice qua să avem un rezultat, cată mai ântēiu să avem date.

În asemenea cas numai dișii credincioși sau papiști se interesă a face obiectiunea aqueasta, cu scop de a appērà, nu religiunea, ci systema Romei papale.

Către aquestia, spre a respunde, se face iar întrebarea : Santul Ioanne este sau nu un prophet ? și cà prophet a putut el sau nu prevedē viitorul dupō înțellesul que dau ei vorbei prophet ?

În quāt pentru sceptici sau raționalisti, se pōte dicce quō tot reformatorul ar' fi dintre quei mai mediocri legiuitori, daqua n'ar avē pătrunderea sau geniul de a descoperi quō ori que doctrină nuoă are a se lupta cu trei specie de inemici ;

Oamenii trecutului conservatori exclusivi, au un cuvēt cu Omul vechiu ;

Cu adeptii imprudenți sau nebuni ai doctrinei nooe, adică cu inemicii curați și de față și cu amicii nebuni.

Și a treilea cu speculatori quari după que mai întâiu a combătut doctrina și nu le mai rămâne nici o speranță de victorie, se întrecu apoi a o îmbrăcișă spre a o parodiă și speculă în folosul lor.

Un reformator mare n'are nevoie de a fi ghicitor qua să prevadă quō doctrina sa va avé forte multi inemici de speția aqueasta și quare vor face un mare abus cu nuoele salle legiuri, și quare prin urmare au să fiă cu mult mai fatali de quāt inemicii contimporani declarați pe față.

Conservatorii quei mai înțestați și tenaci nu sunt atât de periculoși și condamnabili înaintea doctrinei quellei nuoe, că progresi-

stii nebuni, și mai virtos hypocriți și cu rea credință.

Prin urmare Santul Ioanne având a combatte lumea păgână sau Roma Cesarilor que se adăpă cu sângele Dreptilor, tēma'i quea mai mare câtă să i fiă de Ecclesia degenerată sau abătută din callea institutorului ei Christu. N'avea, darō înainte, drept inemici, dequât pe de o parte pe persecutorii și pe de alta pe speculatorii Christianismului. În contra acestor inemici tună și prophetisă, în contra Romei Cesarilor și Romei Papilor.

El că un apostol philosophu, vede, se plânge, resbună, și consolă; de accusă ellu, noi nu accusăm, quōci pe Roma imperială si papală nu o potu accusă dequât faptele. Stă și stă la dēnsa de a desminți prophetiele apostolului *logicu* al quărui princip eră *logos*.

De se purtă Ecclesia Appusului și a Resări-

tului după preceptele institutorului său Christu, de ar' fi ținut callea dréptă, atunci firesece quô nu i s'ar' fi putut attribui figura Férei cu doë córne cà alle Mnellului, și quare vorbesce cà Balaurul; atunci ωη, de și este egal cu *papalitate*, 666, de și este egal cu Λατρε-*vos*, n'ar fi fost de quât un jocu de vorbe și de numeri după timpii aqueia. Santul Ioanne ar' fi trecut de un visionar, de un cabalist, și Papalitatea, cum și Patriarchatul, reprezentând cu adevărat pe Christu, n'ar fi avut de quât respect și adorațiune dela quei fideli. Astăzi nu mai susțin aquelle córne que representă Răsăritul și Appusul de quât quei nelegiuți, quei interesați în langagiul Férei que vorbesce cà Balaurul.

Papalitatea, atât s'a degenerat, atât a cădut din secol în secol, înquât singură își vede și își recunósce astăzi căderea. Consciința fap-

telor s'alle o forță a'și cătă un refugiu; și din apărătorii ei nu află alt locu mai sigur decât Jerusalem-a. Acolo d'icu aqueștia quō mai pōte ea dură; mărturesc singuri quō astădi nu se mai pot amēgi de quāt popolii barbari și innoranți.(1) Europa nu se mai pōte amēgi astădi, și mai virtos Italia victima aquestei Rome farō Rm, aquestei ωη sau papalitate.

1856 Main 24

(1) Veđi Memoriul abatelui Michon: *La Pa-pauté à Jérusalem.*

CONCLUSIÖ

Din tóte aquestea se învederează quö Christianismul este religia lui Christu și Catholicismul o systemă antichristiană.

Christianismul însemnează și confirmă ungerea individilor și prin urmare sacrarea lor, inviolabilitatea persónei, libertatea integrale.

Chatholicismul, din originea lui, din ênsuși însemnarea numelui însemnează dominațiö universală, despotism universal, trufie sata-nică, despotism mai mult de quät material, despotismul spiritual que încatenă mințile spre a speculă și torturà corpurile.

Ora 'ia sunat înaintea porților secolului XX.

Popolii Europei rump astăzi férrele aque-stui despotism spiritual quând protestatorii le-au rump de doi secoli și jumătate.

De n'asu fi Român asu plânge că om o mare parte a fraților mei Români de peste Carpați que mai întârziă încă de a mai recunoște autoritatea aqwestui Anti-Christu, papalitatea.

Toți popolii Europei au sufferit îndelung subț aqwest jug eosphoricu, nimului ênsă n'a fost așa de pernicios că gintii romane începând dela Iberia, Gallia, Italia și terminând cu quea mai mare appăsare, desbinare și distrucțiune assupra Românilor de peste Carpați.

Mai ântéiu trasse la ungurism flórea româ-nismului, pe toți inteligenții și proprietarii României de peste Carpați. Trasse apoi prin uniațiune tótă intelligența, și pusse desbinarea între frați de aquellași sânge și de aquelleși credințe orthodoxe.

Nu putem terminà fară a dà definițiunea și a orthodoxiei.

Christianismul am dis quō este religia sau credința lui Christu, ânse una este a crede drept și alta este a crede strâmb.

Ecclesia Resăritului pe quāt s'a ținut mai mult de primitiva Ecclesie apostolică și synodică, cu atâta 'și a avut dreptul și a fost în adevăratul său adevăr quând s'a numit și se numesce orthodoxă sau drept credincioasă.

Nicio pretențiō de supremație sau de dominațiune în numele său innocent, pur și candid.

Daqua după synodul dela Nicea formulându-se Symbolul Credinței, se recunoște una și singură Ecclesie œcumenică sau universale que se pōte traduce prin vorda *Καθολικὴ*, aqueasta nu s'a făcut c'un spirit eosphoricu de dominațiune, ci de unitatea universală a credinței farō desbinare cā papalitatea.

Românii au fost chrestini orthodoxi de Ecclesia Resăritului dela început adoptând evan-

geliul din mâna și gura Apostolilor ; pentru Ecclesia orthodoxă a Răsăritului 'și au vërsat sângele spre appërare, 'și au sacrificat moșiele și averile de tot felul spre a o dotà și sustiné și daqua credința lor pentru capul ei se dice Christianismu și Ecclesia lor se dice a Răsăritului, în quât pentru naționalitate este mai mult română dequât grécă.

Hei bine! cu durere de inimă, cu lacrăme ferbinți și amari și cu rușinea pe frunte sunt nevoit a țipà cum să mă audă toți Românii de peste Carpați:

Rușine, fraților Români, pentru toți quâți v'ați desbinat de aqueasta Ecclesie pură și eminamente națională qua să vă uniți și să vă suppuneti unei systeme pharaonice și anti-naționale.

Și de trei ori rușine pentru quâți mai întârđiați de a mai remâne în aqueastă erróre,

veniți, fraților Români, qua cu toții împreună în anul 1870 să îngenuchiem cu toții înaintea resăritului și cu toții împreună realțându-ne să înaintăm unde ne arată degetul lui Dumnezeu cu singura și providențiala noastră misiune spre a deschide noi porțile secolului XX.

ORACOLUL

SANTULUI TARASIU (1)

(Traducțiō Litteralē)

În ȃillele de apoi strămută-se-va Mahomet în curtea Byzantiului și și va stabili imperiul într'ênsa, domnind doē nythimere și o ȃi și de doē ori doē ore nocturne, mai puțin o jumătate de oră (2). Și quelle doē nythimere

(1) Santul Tarasiu Patriarchul Constantino-
polei a stat pe la anul 785 și a fost unul din
quei 317 membri ai Synodului dela Nicea.

(2) Din quea mai naltă antichitate, ȃioa, în
styl mysticu, însemnédă epochă, secol micu, secol
mare, și ênsuși period de 6000 anni. Iar nythi-
meru sau hemeronyethu (o ȃi și o nópte) însem-
nėsă o epochă quând albă quând négră, quând fe-
rice, quând neferice, quând de luminaire a minții,

nu va avé încă attribute proprie (de suveranitate), iar în timpul zilei va avé doë, din quare primul și mai mare va domni pînă la a treia oră și jumătate a ultimei nopți.

quând de innozanță. Astfel quellor din eteriele greco-slave que se ocupă cu assemenea oracole, le place a se înțelege prin aquelle doë nycthimere, secolu mici, adică 200 de anni, quând albi, quând negri; apoi cu o zi alți 100 de anni, de splendore, apoi cu quelle patru ore de noptea, patru decade sau patruzeci de anni de scădere și de umilință. Unii prin *ὀπολιπορίας*, înțelegu mai puțin sau minus, alții mai mult sau plus o jumătate de oră sau de decadă și prin urmare 35 sau 45 de anni peste tot 335 sau 445 de anni dela luarea Constantinopolei și pînă la exterminarea Turcilor. Aquești anni s'au împlinit încă dela 1788, și Islamul stă încă drept.

Noi nu credem qua St. Tarasiu să fi înțelles cu nycthimere zile și ore, secolu precisi de quâte 100 de anni și decade, ci epoche mai mari sau

Iar în a treia oră va fi învederată stingerea lui.

Quœci bipedul π tulburat de minie răpedi-tore de petre, lovî-va cu încetul dicornul a .

mai mici după împregiurări, și exprimate astfel după datina oracolelor și a stylului mysticu qua să se applice și să se explice în mai multe moduri. St. Tarasiu, că observator, sciă quō tot objetul își are începutul și capătul său, quō imperiele că și individele, au epocbele sau etățile lor, și pînă în urmă și mórtea, că imperiuri. Mai vedea încă că și noi și că tot omul quō Byzanțiul eră în decrepitudine și quō sectatorii lui Mahomet eră plini de vigóre, de fanaticism și de viitor. Pe atunci Byzanțiul n'avea alți inemici de quari se putea teme că Islamul. Spusse dar quō Mahomet se va strămută în curtea Byzanțiului. Ânsă quāt va stă acolo? Doă epocbe de travaliu, de învingeri și de disfate, o epochă de splendóre, și de aquí înainte o epochă de scădere mai mare sau mai mică, arătată prin ore de nópte, că și annii de

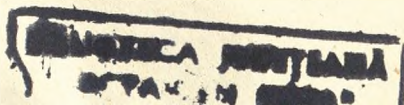
Și vor fi ómenii în ora aqueea cu quâte doë limbe (equivoci, diplomați, ñice-vor adicó și alb și negru și cald și rece).

Terminându-se ânsë jumëtatea de oră vor redeveni ómenii cu quâte o limbă.

Quóci ñicornul α , învins cu totul de către π rămâne-va faró córne, un singur ochiu sau un o micu, dupó cum fuisse la început.

Transfigurat astfel dormitá-va de multa bētrânețe ai unui individ. Că om întellept St. Tarasiu a vėdút aquestea;

Că Grec ânsë de schóla diallectecei, se vede curat quó n'a fost gustat nici din sorgințele Libanului, nici din apele fontânei Eliconului. În aquei timpi puterea erudițiunii stă în sophisme, în jocul vorbelor și în speculațiunea litterelor și numerilor. St. Tarasiu face mare paradă cu o prefăcut în α și cu π , că toți dieci que syllabisă vorbele qua să nu pricépă quăți nu scià carte.

fatică și către quea cu șapte colline dinpreună cu ultima salutare va dice aqwestea :

«Éttö eu am stätut și dormiteđu , și mē «ducu a cädè la pat ; iar ție fiă'ți nóptea cu «luna plinã qua sã poți veghiã.»

Dupö aqwestea, apprinde-se-va resbel intestine și se va stinge tot popoul necredincios.

Deștepta-se-va atunci regele quel sânt quare la începutul numelui are I și la capëtul lui s, littere que ambele mēntuire însemnədə.

Și va mântui oile salle annunțându-le pe *Alpha* și pe *Omega* que în numele său pörtă.

Și va stabili imperiul în un nyctimer și un quart d'orã, dupö cam în litterele numelui său învederat se arată. (1)

(1) *Ιωάννης*, aquí este I și s, aquí *α* și *ω* aquí *ωω* sau 50+50 sau începutul sau capëtul vorbeii *ωωχτομερον*; aquí încă și littera *η* que însemnədə *ημερα* luminã.